

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๙

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๙

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันศุกร์ ที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวน
เขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากร
อ.ธนิต ชื่นสกุล ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อ.วิชัย เฟื่องพูนวิจิ อ.คำปุ่น อักษรวิสัย ได้รับ

เชิญจากชมรมพุทธศาสตร์ วังปญฺญาไท โดย พลโท นายแพทย์ กฤษฎา ดวงอุไร ประธานชมรมฯ เพื่อไปสนทนาธรรม เนื่องในโอกาสวันแม่แห่งชาติ ที่ ห้องประชุมชั้น ๑๐ อาคารเฉลิมพระเกียรติ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ระหว่างเวลา ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น.

ขออนุญาตนำ
ความการสนทนาธรรม
บางตอนมาฝากให้ทุก
ท่านได้พิจารณาเพื่อ
ประโยชน์ตามควร
ดังต่อไปนี้ครับ

พลโท นายแพทย์กฤษฎา : กราบเรียนท่านอาจารย์สุจินต์และท่านอาจารย์ทุก ๆ ท่าน ประกติ การทำดี ไม่ใช่่ง่ายที่จะทำได้ นอกจากท่าน ศีล ภาวนาแล้ว ผมคิดว่าในชาตินี้ คงจะไม่มีปัญญาที่จะพบสัจธรรม ผมอยากจะเรียนถามว่า จะทำอย่างไร? ไม่ทราบว่าจะอีกสักกี่ชาติ ที่จะมีปัญญาตัดกิเลสได้ เรียนถามอาจารย์ว่า จะปฏิบัติอย่างไร? ที่จะต่อจากชาตินี้ ชาติหน้า จนกระทั่งสามารถจะดับกิเลสได้หมดครับ

ท่านอาจารย์ :

สิ่งที่ยากที่สุด ก็คือ การได้เข้าใจความจริง เพราะเหตุว่า พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงตรัสรู้ คือ เดียวนี้!!! ทุกคนก็คงจะรู้ว่ายาก อย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ทรงตรัสรู้ แต่ว่า ไม่เหลือวิสัย ข้อสำคัญที่สุดก็คือ (เป็น) ผู้ ที่มั่นคง ในการที่จะเข้าใจสิ่งที่มีจริง ๆ ตั้งแต่เกิด จนตาย ก็ชาติ ผ่านไป จากคำว่า เกิดแล้วตาย แค่อสองคำ แต่ว่า ระหว่างนั้น เกิดแล้วยังไม่ตาย ก็จะมี "สภาพธรรมะที่ ปรากฏ" เหมือนในขณะนี้!!!

เมื่อวานนี้ก็มี "เห็น" วันนี้ก็ "กำลังเห็น" ต่อไปก็ "เห็น" พระ สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ความจริงว่า "เห็น" มีแน่นอน เกิดขึ้นและดับไป นำมาซึ่งความคิดถึงสิ่งที่เห็น จนกระทั่ง ลืม เหมือนสิ่งที่มีจริง ๆ ทุกวัน แต่ มีจริง "ชั่วขณะที่ ปรากฏ!!!"

เพราะฉะนั้น ที่ว่า "จะประพจน์อย่างไร?" ก็คือว่า ทุกคนมี ความเข้าใจที่มั่นคง ไม่มีใครที่จะรู้ธรรมะได้เอง นอกจาก ได้ฟังพระธรรม!!! คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องไม่ใช่

เหมือนอย่างที "คนอื่น" พูด เพราะเหตุว่า ก่อนที่จะได้ฟัง
เราก็พูดทุกเรื่อง แต่ว่าไม่รู้ความจริงเลยว่า "แต่ละคำ"
ความจริงขณะนั้นคืออะไร? แล้วก็อยู่ไปอย่างนั้น ทุกชาติ
ตั้งแต่เกิดจนตาย!! ก็ได้ยิน แล้วก็คิดไป...

...แต่เมื่อไหร่ ที่มีโอกาสที่จะได้ฟัง "คำ" รู้ได้เลย คำนี้ ไม่
เคยได้ยินมาก่อน เป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
หลังจากที่ได้ทรงตรัสรู้แล้ว เพราะฉะนั้น ด้วยความเคารพ
อย่างยิ่ง ว่าสิ่งที่มีจริง ๆ ในขณะนี้ ใครก็รู้เองไม่ได้!!! แต่
ต้องฟังคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นปัจจัยหนึ่งที่ไม่
ใช่ตัวเราที่จะไปชวนขวาย พยายามทำ พยายามรู้
พยายามคิดเอง...

...แต่จากการที่ได้ฟังพระธรรม แต่ละคำ เป็นปัญญา
ทั้งหมด และไม่ประมาทเลย แต่ละคำลึกซึ้งเกินกว่าที่จะ
คิด!! เพราะเหตุว่า ถ้าไม่รู้จักความจริง ธรรมะเป็นธรรมดา
"เห็น" ธรรมดา, "ได้ยิน" ธรรมดา แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงตรัสรู้สิ่งที่ทุกคนเห็นว่า เป็นธรรมดา นี่ต่างกันแล้วใช่
ไหม? เป็นธรรมดา แต่ทุกคนไม่รู้จักความจริงของสิ่งซึ่งเป็น
ธรรมดา แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ความจริงของ
สิ่งซึ่งกำลังมีเดี๋ยวนี้ เป็นธรรมดา!!!...

...ก็น่าอัศจรรย์ มีอะไรที่จะต้องรู้ลึกซึ้งกว่า "เห็น"
เดี๋ยวนี้??? ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญพระ
บารมี แล้วทรงแสดงความจริงของ "เห็น" ลึกซึ้งอย่างยิ่ง
สภาพธรรมะ ถ้าไม่ศึกษาจริง ๆ โดยละเอียดทีละคำ
อาจจะประมาทว่า "รู้แล้ว" แต่ความจริง แค่ได้ยินอย่างนี้
ก็ยังไม่รู้ ก็ยังคงเป็นสิ่งที่มีความจริง แล้วก็ไม่รู้ ก็รู้เพียง
เท่านั้น แต่ก็ฟังต่อไป ก็เริ่มจะเข้าใจว่า สิ่งที่มีความจริงเท่านั้นที่
เรายังไม่รู้และสามารถจะรู้จริงได้ ต่อเมื่อได้ฟังพระธรรม

เพราะฉะนั้น ถ้าเป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะไม่
พ้นจาก "สิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้!!!" แล้วผู้นั่นเอง ไม่ต้องให้
ใครมาบอก เข้าใจด้วยตนเองว่ารู้แค่ไหน ว่าขณะนี้ "เห็น"
มีความจริง "ไม่ใช่เรา" เพราะว่า ถ้า "เห็น" ไม่เกิดขึ้น "เห็น" ก็ไม่
มี "เรา" ก็ไม่มี!!! แต่เพราะมี "เห็น" เกิด แล้วไม่รู้จักความจริง

ว่า "เห็น" เกิดและดับไปทันทีที่เห็น ทันทีที่เห็นเกิดขึ้นเห็น
แล้วก็ดับไป แต่ก็มีสภาพธรรมะอื่นเกิดสืบต่อทันที ไม่มี
ระหว่างกัน อย่างรวดเร็ว ใครจะรู้ได้? ถ้าไม่ใช่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า!!!...

...เพราะฉะนั้น ธรรมะไม่ได้อยู่ที่อื่น นอกจากขณะนี้เลย!!
ขณะนี้ทุกขณะ อาศัยการฟังพระธรรมแล้วก็ค่อย ๆ เข้าใจ
ขึ้น เพราะว่า "ความไม่รู้" ไม่สามารถที่จะละความไม่รู้ แต่
"ความรู้" ที่ค่อย ๆ เกิดขึ้น ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น จะค่อย ๆ ละ
ความไม่รู้ที่ละเอียดที่ละน้อย ไปเรื่อย ๆ แล้วผู้นั้นก็จะรู้เอง
ว่า สิ่งที่ได้ยินได้ฟัง ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ค่อย ๆ ลึกซึ้งขึ้น
สามารถที่จะรู้ว่า ทุกคำที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัส เป็น
ความจริงที่รู้ได้ในวันหนึ่ง!!!

เพราะฉะนั้น ก็เป็นผู้ที่เริ่มประกอบด้วยบารมี คือ ความ
เพียร รู้ว่า ไม่ใช่เราจะพยายาม จะไปชวนขายด้วยความ
ไม่รู้ ด้วยความเป็นตัวตน แต่กว่าจะได้ฟังพระธรรมแต่ละ
คำ แล้วเข้าใจขึ้น ก็เป็นผู้ที่ "ตรง" ต้องเป็น "ความเพียร"
ไม่ใช่ "เรา" และ ขันติ-ความอดทน ขณะนี้กำลังฟังด้วย
ความอดทน เพราะรู้ว่า ฟังสิ่งที่มีจริง แต่รู้ยากจริง ๆ
เพราะเหตุว่า ฟังมานานแล้วว่า "เห็น" เกิดขึ้นแล้วดับ แต่
เห็นเมื่อไหร่ "เห็น" ก็ไม่ได้เกิดแล้วดับสักที!!!...

...เพราะฉะนั้น ยังไม่ได้เข้าใจถึงความจริงของสภาพ
 ธรรมะแต่ละหนึ่ง ซึ่งเมื่อเกิดขึ้น ปรากฏ แล้วก็ดับไป ถ้ามี
 ความเข้าใจที่มั่นคง ว่าขณะนี้ เป็นธรรมะที่ลึกซึ้ง แต่
 สามารถที่จะรู้จริง ๆ ตามที่ได้ฟังได้ เมื่ออบรมเจริญ
 ปัญญา ปัญญาต่างหาก เป็นสภาพธรรมะที่สามารถรู้
 สามารถเข้าใจได้ "ไม่ใช่เรา"...

...ถ้าปัญญาคือความเข้าใจ ยังไม่มากพอ ไม่มีใครจะไป
 บันดาลให้สิ่งที่กำลังปรากฏขณะนี้ ปรากฏว่าเกิดขึ้นและ
 ดับไปได้ แต่ว่า เมื่อมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น ค่อย ๆ ละคลาย
 ก็รู้ว่า ไม่มีใครสามารถจะบันดาลได้ แต่ว่า ปัญญาค่อย ๆ
 อบรม เจริญ ได้!!! ทีละเล็กทีละน้อย...

...ถ้าศึกษาละเอียด ยิ่งเห็นความยาก ความลึกซึ้ง ของ
การที่ปัญญาจะค่อย ๆ เจริญขึ้น ทีละเล็กทีละน้อย จริง ๆ
เพราะว่า ถ้าได้ยินคำว่า "ปัญญาเกิด ท่ามกลางอกุศล"
แค่นี้ เพียงคำเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่จริง!!! จะทำให้ละลาย
ความเพียรด้วยความเป็นเรา และความอยาก เมื่อไหร่จะ
รู้? ทำอย่างไรจะรู้? จะไม่มีเลย!!! เพราะเริ่มเข้าใจจริง ๆ
ว่า ต้องเป็นอย่างนี้!!!...

...ทำไมกล่าวว่า "ปัญญาเกิด ท่ามกลางอกุศล?" "เห็น"
เกิด ไม่รู้ความจริงว่า "เห็น" เกิดแล้วดับ ติดข้องใน "เห็น"
ว่าเป็น "เรา" นั่นคือ ไม่ได้เข้าใจความจริงว่า สิ่งที่เราผ่าน
"เห็นคน" แต่ก่อนที่จะเห็นเป็นคน ความไม่รู้ใน "เห็น" เกิด
แล้ว และแม้จะมีความคิดว่าเราเห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด ก็ไม่ใช่

ขณะที่เห็นแล้ว ยิ่งฟัง ยิ่งเห็นพระปัญญาคุณของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ถ้าไม่ทรงพระมหากรุณาแสดง ไม่มี
ใครจะ คิดออก หรือ คิดได้ เลย!!!!..

...เพราะฉะนั้น ท่ามกลางอกุศล ที่กำลังเห็น แล้วไม่รู้
ความจริงของ "เห็น" กำลัง "ได้ยิน" ก็ไม่รู้ความจริงของ
"ได้ยิน" ทั้งหมด แต่ละวาระ แต่ละอย่าง มีความไม่รู้
แทรกคั่นอยู่ มากมาย มหาศาล...

...เพราะฉะนั้น การฟังพระธรรม แล้วก็ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น
ทีละเล็กทีละน้อย ก็เป็นการอบรมปัญญา ที่จะรู้ว่า ไม่ใช่
เรา เพราะเหตุว่า ธรรมะแต่ละคำ "ตรง" ถ้ามีความเข้าใจ
ถูกต้องว่า ธรรมะมีจริง ไม่มีใครสามารถจะบังคับบัญชา
หรือเป็นเจ้าของได้ เกิดเมื่อมีปัจจัยที่จะเกิด แล้วก็ดับไป

แล้วไม่กลับมาอีกเลยในสังสารวัฏ ถ้ามีความเข้าใจมั่นคง
อย่างนี้ นั่นคือ กำลังเริ่มคลายความยึดถือสภาพธรรมะ
ว่าเป็นเรา!!!...

...ก่อนที่จะประจักษ์ความจริงของสภาพธรรมะ ซึ่งเป็น
จริงขณะนี้ ต้องค่อย ๆ คลาย การที่เคยยึดมั่นว่าเป็นสิ่ง
หนึ่งสิ่งใดที่ปรากฏ เพราะยึดมั่นมานานแสนนานมาก ก็
ต้องเป็นผู้ที่ตรงจริง ๆ ว่า หนทางเดียวก็คือว่า "ปัญญา"
ไม่ใช่เรา ถ้าปัญญายังไม่เกิดพอที่จะรู้ความจริง ความ
จริง ก็ไม่สามารถจะปรากฏได้!!! เพราะเหตุว่า ปัญญา
เท่านั้น ที่สามารถจะรู้ความจริง!!!...

...ก็ฟังไป ค่อย ๆ เข้าใจไป ขณะที่ค่อย ๆ เข้าใจ และฟัง
ไปเรื่อย ๆ กำลังค่อย ๆ ละคลายความไม่รู้และความติด
ข้อง ในสิ่งที่กำลังมี!!! เพราะฉะนั้น ฟังน้อยกว่ากิเลสที่
กำลังเกิด ใช่ไหม?...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

